

Biserica creștină în societate

- Dincolo de existența ei ca “organizație”, biserica este viața nenumăraților creștini anonimi, prin care Domnul Isus se manifestă și se mărturisește.
- Extraordinara răspândire a creștinismului primelor secole nu s-a datorat “forme organizatorice” a bisericii, ci înflăcăării cu care creștinii L-au mărturisit pe Christos. Disprețuiți și persecutați de societate, creștinii au impresionat prin frumusețea caracterului, prin viața de întrajutorare și prin tăria nădejdiilor lor în revenirea lui Christos.
- Creștinismul a început ca o mișcare în sânul iudaismului. Cea mai mare parte a proclamării Evangheliei s-a făcut la început în perimetrul sinagogilor.
- Totuși, creștinii nu s-au alăturat evreilor în revolta lor îndreptată împotriva Romei în anul 66 d.Ch., iar pe la sfârșitul primului secol, Biserica creștină funcționa ca o grupare distinctă și cu totul separată de viața sinagogii.

Progres sub persecuție

- Din vremea lui Nero, până la încreștinarea împăratului Constantin și la edictul de la Milano (313 d.Ch.), prin care creștinismul a primit un caracter legal, credința creștină a fost privită oficial drept o “religio prava”, o religie decadentă, depravată, rea.
- Cei dintâi creștini nu aveau o clădire dedicată unui loc de întâlnire și închinare comună. Adunările lor se desfășurau, cu precădere, în case. Primele locașuri dedicate în mod special adunării au apărut abia pe la începutul secolului al II-lea.
- Prima Biserica nu a cunoscut fenomenul “denominațiilor”. Asta nu înseamnă că în sânul creștinismului primar nu s-au produs disensiuni și contradicții. S-au produs și aveau de a face cu probleme legate de adevărul absolut, iar procesul cunoașterii era individual și legat în mod direct cu maturizarea personală.